

νια πέρασαν... Σιγά-σιγά ο Κρίστιαν συνήλθε κι' άρχισε πάλι να εργάζεται σαν πρώτα, ως ότου μιά μέρα ήλθε η Δόξα και γιὰ τους δυο μας να ζούμε εύτυχεις.

Μιά μέρα, ο Κρίστιαν μου είπε πως ζητούσε ένα μοντέλο γιὰ τὸν πίνακα πού θὰ έστελνε στὴν "Εκθεσι τῆς Β. Ἀκαδημίας, μὰ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ βρῇ.

—Τὰ χαρίσματα πού ζητᾶς, τοῦ εἶπα, εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ὑπάρχουν σ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο! Γιατὶ δὲν δοκιμάζεις νὰ δημοσιεύσεις μιά ἀγγελία στὶς ἡμερησίδες;

Ὁ Κρίστιαν ἀκολούθησε τὴν συμβουλή μου καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκαν πολλὰ μοντέλα. Κανένα ὅμως δὲν εἶχε ὅτι ζητούσε ὁ φίλος μου. Εἶχε ἀπελπισθῇ πειὰ, ὅταν ἕνα βράδυ, κάποιος ήλθε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ «Ἀτελιέ» μας. Πήγα κι' ἀνοίξα. Ἦταν μιά γυναίκα σκεπασμένη μ' ἕνα πυκνὸ βέλο. Δίττασε μιά στιγμὴ καὶ κατόπιν εἶπε δειλά:

—Διάσῃς τὴν ἀγγελία σας κι' ήλθα. Ἰσως μπορέσω νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς μοντέλο!

—Ξέρετε, εἶπα, ἐκεῖνο πού ζητᾶ πρὸ πάντων ὁ φίλος μου, εἶνε πρόσωπο ἐκφραστικὸ καί...

—Ὡ! διέκοψε ἡ ἀγνωστὴ, ὅσο γι' αὐτὸ, πιστεύω πὼς θὰ τὸν εὐχαριστήσω. Εἰμαι ἡθοποιὸς καὶ δὲν θὰ εἶνε δύσκολο γιὰ μένα.

Ὅταν ἀκουσε τὴ φωνή της, ὁ Κρίστιαν σηκώθηκε κι' ήλθε κοντά μας. Τὴν κύτταζε παράξενα καὶ μοῦ φάνηκε πὼς χλωμίασε. Καὶ αὐτὴ ὅμως φάνηκε πὼς ταράχτηκε, γιατί τὸν κύτταζε βουδῇ, τρομαγμένη...

Τέλος ὁ Κρίστιαν εἶπε ἀπότομα:

—Εἶνε ὅτι χρειάζομαι! Τὸ πρόσωπό σας ἐκφράζει αὐτὸ πού γυρεύω: τὴν ἀκαλασία, τὴν ἀγαριότητα, τὴν ἀπάτη καί... τὴν τιμωρία... Ἐλάτε αὐριο στὶς δύο. Πόσα ζητᾶτε;

—Ὅτι, ἔχετε εὐχαρίστησι, κύριε! ἀπάντησε ἡ γυναίκα σιγά-σάν ντροπισμένη.

Ὁ Κρίστιαν ὥρισε μιά τιμὴ πού μοῦ φάνηκε υπερβολικὴ, μὰ δὲν εἶπα τίποτ. Κάποιε ἀόριστη ἀνάμνησις πέρασε στὴ μνήμη μου, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ καθορίσω τί ἦταν.

Ἡ ἀγνωστὴ ἐργάταν τακτικά καὶ ποζάρει. Ὁ φίλος μου ζωγράφει μὲ πάθος. Ἀλλὰ τῆς μιλοῦσε μὲ τόσο ἀπότομο τρόπο, ὥστε ἀπορούσα πὼς αὐτὸς πού ἦταν πάντοτε τόσο εὐγενὴς μὲ τίς γυναίκες—τῆς φερόταν τόσο ἄσχημα, τόσο βδανέας! Στὸ τέλος ἡ ἀμφιβολία πού εἶχα γι' αὐτὴν τὴν γυναίκα, ἔγινε πεποίθησις, μὰ δὲν εἶπα τίποτε στὸν Κρίστιαν, γιατί μοῦ φαινόταν ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει κι' αὐτός. Ἰσως, σκέφτηκα, αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ τιμωρία της!

Τὴν τελευταία φορὰ πού ποζάρει, μόλις τῆς εἶπε ὁ Κρίστιαν πὼς δὲν τὴν χρειάζονται πειὰ, ἐκείνη τὸν ρώτησε δειλά ἂν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἰδῇ τὸ πορτραῖτο.

—Βέβαια! ἀποκρίθηκε αὐτὸς ψυχρὰ. Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ, ἡ γυναίκα πλῆσισε καὶ σιωπηλὴ κύτταξε γι' ἀρκετὴ ὥρα τὸ πορτραῖτο. Εἶχε χλωμίσει τρομερὰ καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της εἶχαν πάρει ἕνα βλέμμα σκληρὸ. Τέλος ρώτησε:

—Καὶ πὼς σκέπτεσθε νὰ ὀνομάσετε τὸ ἔργο σας;

Ὁ Κρίστιαν γαυγογέλασε κι' ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκουπίζει προσεκτικὰ τὰ πινέλλα του, εἶπε ἀργά:

—Θὰ τὸ ὀνομάσω «Εκδίκησις»!

Ἡ γυναίκα ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὴν πόρτα, γύρισε, τὸν κύτταξε κατὰμακρὰ καὶ εἶπε:

—Εἴστε ἀσπράχνος! Προσέξτε ὅμως μὴπως ἐκδικηθῇ κι' ἐγὼ!

Μὲ ἀπάθεια, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Κρίστιαν ἐξακολούθησε τὸ σκούπισμα

τῶν πινέλλων του. Τότε πειὰ δὲν θάσταζε καὶ μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, φώναξε:

—Κρίστιαν, ἀφοῦ τὴν ἀναγνώρισες, γιατί φέρθηκες τόσο σκληρὰ;

—Γιατὶ, ἀπάντησε, αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν ὑπάρχει πειὰ γιὰ μένα! Κι' ἂν τὴν χρησιμοποῖμας ὡς μοντέλο, τὸ ἔκανα μόνο γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ! Ἡ τύχη, βλέπεις, μ' ἐδοθήσε!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ φίλος μου ήλθε στὸ δωμάτιό μου καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσω τὸ δικό μου κλειδί τοῦ ἀτελιέ, γιατί εἶχε χάσει τὸ δικό του. Πήγαμε μάλιστα μαζὺ ὡς ἐκεῖ. Κατάπληκτο εἶδαμ πὼς τὸ κλειδί ἦταν ἀπάνω στὴν κλειδαριὰ.

—Χέλοιμτο! φώναξε ὁ Κρίστιαν ἀνήσυχος. Τί σημάει αὐτό; Ἐσὺ κλειδώσες χθὲς τὸ ἔραδύ. Πὼς ἐβρέθηκε λοιπὸν τὸ δικό μου κλειδί ἐδῶ;

Ἀνοίξαμε τὴν πόρτα, μὲ τὸ προαισθημα πὼς κάτι δυσάρεστο θὰ εἶχε συμβῇ. Ὁ πίνακας ἦταν στὴ θέσι του, ὅπως ὁ Κρίστιαν τὸν εἶχε ἀφήσει τὴν προηγούμενὴ μέρα, ἀλλὰ κάτω, μπροστὰ στὸν ὀκρίθαντα, μιά γυναίκα ἦταν ἐκπλωμένη... λιπόθυμὴ ἡ νεκρὴ! Τρέξαμε καὶ τὴ σηκώσαμε. Μὲ φρίκη ἀναγνώρισам τὸ μοντέλο—τὴν παλαιὰ φίλη τοῦ Κρίστιαν. Τὴν ἐπαλώσαμε προσεκτικὰ ἀπάνω στὸ ντιβάνι. Τὰ πλοῦσια μαλλιά της ἦσαν λυμένα, τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν ἐπιθλητικὴν πρεμία τοῦ θανάτου! Στὸ χέρι της κρατοῦσε ἀκόμα σφιχτὰ ἕνα... στυλέττο! Ὁ γιατρός τὸν ὁποῖο καλέσαμε, πιστοποίησε πὼς ἡ γυναίκα εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή. Ἀπὸ ἕνα γράμμα της πού ἐβρέθηκε ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ ἀτελιέ, φαίνεται πὼς εἶχε ἔλθει μὲ τὸν σκοπὸ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργο τοῦ Κρίστιαν ἀπὸ ἐκδίκηση. Νὰ μετάνιωσες τάχα τὴν τελευταία στιγμὴ ἢ μήπως τὴν πρόλαβε ὁ θάνατος;

—Ἀ! Κρίστιαν, εἶπα, ἐνὸς ἀκείπαζα τὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς.

Ἐπρεπε νὰ τὴν συγχωρήσῃς. Ὁ Θεὸς μόνον, καθὼς βλέπεις, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρήσῃ!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία, φίλοι μου, τὸ ὥραϊο αὐτοῦ ἔργου. Ὁ Κρίστιαν δὲν ἔστειλε τὸν πίνακα στὴ Β. Ἀκαδημία, ἀλλὰ τὸ κράτησε στὸ «Ἀτελιέ» ὅσο ζῶισε. Τώρα πού πεθάνε ὁ φίλος μου, νομίζω πὼς εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴ θλιβερὴ ἱστορία του.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑ

Κάθε 74 χρόνια, ὅταν δηλαδὴ ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ τῶν Καθολικῶν συμπίπτει μὲ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, γίνεται ἕνα περίεργο θαῦμα στὸν Ἀδρία, τὴ μικρὴ Ἱταλικὴ πόλι κοντὰ στὴ Βενετία, πού ἔδωκε τ' ὄνομά της στὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ λοιπόν, ἡ κηλίδες τοῦ αἵματος πού ὑπάρχουν ἀπάνω στὸ Ἅγιο Ἀγκάθι, τὸ ὁποῖο, ὅπως λένε, προέχεται ἀπ' τὸ στέφανο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ὁποῖο φυλάγεται στὴ μητρόπολι τοῦ Ἀδρία, μαζὺ μὲ ἄλλα ἱερὰ κειμήλια, παίρνουν ἕνα ζωηρότατο ἐρυθρὸ χρῶμα.

Μυριάδες πιστῶν συρρέουν ἐκείνη τὴ μέρα στὸν Ἀδρία γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ θαυματουργὸ ἀγκάθι καὶ γίνεται μεγάλη τελετὴ. μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ ἀγκάθια τοῦ στεφάνου τοῦ μαρτυρίου τοῦ Κυρίου φυλάγονται καὶ στὴ μητρόπολι τῆς Ἀμβέρσας καὶ στὸ μεγάλο τῆς παλαιᾶς οἰκογενείας τῶν Φάλκο-Μερσιέ. Τὰ ὑπόλοιπα ἀγκάθια τοῦ στεφάνου βρίσκονται στὴ Σαιντ-Σαπέλ, στὸ Παρίσι.

—Εἶνε ὅτι χρειάζομαι, εἶπε ὁ Κρίστιαν

Ἐπεσε στὰ πόδια του γονατιστῇ...